З Новым годам, сябры!

ПРАЛЕТАРЫІ ЎСІХ КРАІН, ЯДНАЙЦЕСЯ!

БЕЛАРУСКІ УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, КАМСАМОЛЬСКАГА І ПРАФСАЮЗНЫХ КАМІТЭТАЎ БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОЎНАГА ЧЫРВОНАГА СЦЯГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА

ГАЗЕТА УЗНАГАРОДЖАНА ГАНАРОВАЙ ГРАМАТАЙ ВЯРХОЎНАГА САВЕТА БССР

1987
31
снежня
чацвер
№ 37(1558)

Тэлетайп

«Учора · Сёння · Заўтра»

ПРЫМІЦЕ САРДЭЧНЫЯ ВІНШАВАННІ

з Новым годам, пажаданні добрага здароўя, поспехаў і шчасця!

М. АБАДЗІНЬСКІ,
Генеральны консул ПНР.

З НОВЫМ ГОДАМ

віншую прафесарска-выкладчыцкі састаў, студэнтаў, аспірантаў, рабочых і служачых універсітэта. Жадаю добрага здароўя, шчасця, творчых поспехаў у рабоце і вучобе!

М. МЯШКОЎ,
Міністр вышэйшай і сярэдняй спецыяльнай адукацыі БССР.

НЯХАЙ

Новы год будзе для Вашага калектыву годам далейшых працоўных перамог у выкананні рашэнняў XXVII з'езда партыі на карысць нашай Радзімы!

КАЛЕКТЫЎ ВА «ІНТЭГРАЛ».

НАПЯРЭДАДНІ

Новага года, калі падводзяцца вынікі пройдзенага, і ў думках усе мы ўжо звяртаемся да заўтрашніх спраў і клопатаў, жадаем Вам, паважаны Леанід Іванавіч, і калектыву, якім Вы кіруеце, моцнага здароўя, асабістага шчасця, актыўнай і плённай работы, вялікіх творчых і працоўных поспехаў на карысць нашай Радзімы!

КАЛЕКТЫЎ
Інстытута фізікі цвёрдага цела і паўправаднікоў АН БССР.

ШЧЫРА

віншуем Вас з Новым годам! Прыміце нашы пажаданні моцнага здароўя, вялікага асабістага шчасця і новых творчых поспехаў на карысць нашага народа.

КАЛЕКТЫЎ
Беларускага НДІ неўралогіі, нейрахірургіі і фізіятэрапіі.

Лепшы падарунак

ХУТКА Крамлёўскія куранты абвесцяць аб заканчэнні старога і пачатку новага года. Засталіся апошнія гадзіны. Напружаныя, мітуслівыя. Як хутка яны праляцяць! І пра год тысяча дзевяцьсот восемдзесят сёмы скажам: мінулы. А пакуль ёсць час спыніцца, азірнуцца, падвесці вынікі сваёй працы.

Сёння можна сказаць, што сёлетні год для мяне і для калектыву кафедры навуковага камунізму быў плённым. Для гэтага ёсць падставы: выйшла ў свет наша манаграфія «Классовая борьба на Западе и ее фальсификаторы» (Выдавецтва «Універсітэцкае», 1987). Яна з'явілася рэзультатам пяцігадовай работы супрацоўнікаў кафедры — аўтараў кнігі.

Класавай барацьбе на Захадзе прысвечана нямала даследаванняў. Артыкулы па данай праблеме публікуюцца ў цэнтральным перыядычным друку — газетах і часопісах. Але гэтага недастаткова. Штуршком для напісання кнігі з'явілася жаданне дапамагчы студэнцкай моладзі глыбей разабрацца ў тых працэсах, якія характарызуюць сучасны капіталізм. У ёй шырока выкарыстаны матэрыялы КПСС, камуністычных партый капіталістычных краін, а таксама работы буржуазных вучоных і інш.

У нашым выданні шмат карыснага знойдуць тыя, хто вывучае праблемы рэвалюцыйнага руху ў краінах капіталу, каго цікавіць становішча рабочага класа, інтэлігенцыі ў сучасным буржуазным грамадстве. Спатрэбіцца яно і студэнтам, асабліва пры падрыхтоўцы да семінараў па навуковаму камунізму, гісторыі партыі, пры напісанні курсавых і дыпломных работ.

Дарэчы, інфармацыя для тых, каго, магчыма, зацікавіць кніга: яе можна набыць у кіёску галоўнага корпуса.

Г. ПАШКОЎСКІ,
дацэнт кафедры навуковага камунізму, кіраўнік аўтарскага калектыву.

КАМСАМОЛЬСКАЕ ЖЫЦЦЁ

Ці патрэбен савет воінаў запасу?

ТАК, ВЕЛЬМІ. Таму на сумесным пасяджэнні бюро камітэта камсамола універсітэта з былымі воінамі-інтэрнацыяналістамі вырашалася іменна гэта пытанне. Вельмі многа праблем назапасілася ў нас за апошні час у ваенна-патрыятычным выхаванні моладзі. Знізіўся маральна-палітычны і фізічны ўзровень прызыўнікоў, для многіх пачэсны абавязак абараняць сваю Радзіму ператварыўся ў цяжкі абавязак. Не выпадкова, напэўна, дзеясловы «прызываць» і «праводзіць» уступілі свае месца непрывабнаму «забіраць».

Можа работа камсамольскай арганізацыі БДУ у гэтых адносінах у цэлым і лепш пастаўлена, чым дзе-небудзь, але ўсё-такі яна яшчэ вельмі далёкая ад ідэалу. Па многіх напрамках ВПР нашаму камсамолу патрэбна дапамога: і ў прыцягненні прызыўнікоў у секцыі ваенна-прыкладных відаў спорту, і ў шэфскай рабоце ў школах і ПТВ, і ва ўмацаванні сувязей з воінскімі часцямі і многае іншае. І камсамол мае права разлічваць на дапамогу з боку савета воінаў запасу. Хто, як не хлопцы, якія прайшлі суровую школу армейскага жыцця, ставяць слова «абавязак» вышэй за ўсё? Хто, як не рабяты, якія валодаюць багатым армейскім і жыццёвым вопытам, змогуць перадаваць яго прызыўнай моладзі?

Але на бюро, дзе прысутнічалі прадстаўнікі рэктарата, парткома, камітэта ДТСААФ, райкома камсамола, ставіліся і іншыя пытанні, звязаныя з вучобай ва універсітэце воінаў-інтэрнацыяналістаў. Так, напрыклад, былі выказаны крытычныя заўвагі ў адрас кіраўніцтва кафедры, якая павінна займацца ўдасканаленнем вучэбнага працэсу ў адносінах студэнтаў, што праходзілі службу ў ДРА, але робіць гэта не на належным узроўні. А іх жа баявы вопыт можна і трэба выкарыстоўваць! І ўжо зусім дзіўнай аказалася пазіцыя дэканата юрыдычнага факультэта, які не выканаў інструкцыю МінВНУ СССР аб вылучэнні стыпендый воінам-інтэрнацыяналістам, якія атрымалі ў сесію здавальняючыя адзнакі. Таму савет воінаў запасу патрэбны яшчэ і для таго, каб ставіць розныя пытанні перад савецкімі, партыйнымі, дзяржаўнымі органамі, ваенкаматамі па рашэнню сацыяльна-бытавых умоў жыцця студэнтаў — воінаў запасу.

У рабоце савета будзе шмат праблем. Але чым больш рабят стануць актыўнымі яго ўдзельнікамі, чым больш праявяць энергіі і энтузіязму, тым хутчэй і лепш мы зможам вырашыць іх.

Ю. БАЦЯН,
студэнт юрыдычнага факультэта, былы воін-інтэрнацыяналіст.

І песні, і казкі, і жарты

Пад Новы год на філалагічны факультэт завітаў фальклорны калектыў з Пінскага раёна.

Сёння студэнты БДУ жадаюць больш ведаць пра гісторыю свайго народа, сваёй рэспублікі. Таму падарункі, якія прывёз для студэнтаў фальклорны калектыў, выклікалі вялікую цікавасць.

А прывёз калектыў калядныя песні, жарты, гумар, прысвечаны гэтаму незвычайнаму святу. У прадстаўленні ўдзельнічалі хор, пераапранутыя каза, чорт, мядзведзь, ліса — персанажы з беларускіх народных казак.

Усім гледачам канцэрт фалькларыстаў прынёс шмат задавальнення.

В. НАВУМЕНКА,
студэнт філалагічнага факультэта.

Фота АЎТАРА.

Экспрэс – інфармацыя

СПІС жадаючых будаваць МЖК з моманту пачатку спаборніцтва паміж прадпрыемствамі-дольшчыкамі СТАНОВІЦЦА ЮРЫДЫЧНЫМ ДАКУМЕНТАМ, на аснове якога будуць размяркоўвацца гарантаваны і прэміяльны фонды кватэр. У сувязі з гэтым просім усіх, падаўшых заявы, да 7 студзеня 1988 года пацвердзіць сваё жаданне ўдзельнічаць у сацспаборніцтве. Звяртацца ў 306-ы пакой галоўнага корпуса.

Ю. ПАЗНЯК,
старшыня аргкамітэта МЖК.

НАВАГОДНЯЯ КАЛЯІНА

Як ацаніць пражыты год? Мабыць, кожны з нас выстаўляе яму сваю адзнаку. І якой яна будзе — станоўчай ці адмоўнай — залежыць ад цябе самога.

Для стажора кафедры тэорыі функцый механіка-матэматычнага факультэта, кандыдата фізіка-матэматычных навук Ву Кім Туана год 1987 быў адным з самых плённых, насычаных і шчаслівых у жыцці. Ён абараніў доктарскую дысертацыю (зараз чакае пацвярджэння з ВАКа), завяршае работу над кнігамі. Адна з іх выйдзе ў хуткім часе ў ГДР, другая — у Савецкім Саюзе.

Напярэдадні Новага года наш карэспандэнт сустрэлася з Ву Кім Туанам і ўзяла ў яго інтэрв'ю.

ІНТЭРВ'Ю У НУМАР

«КАЛІ БУДЗЕ МІР»

НАЎРАД ці думаў Ву Кім Цьу, што яго брат-шасцікласнік хутка будзе вучыцца ў Савецкім Саюзе і ў дваццаць сем гадоў стане вядомым матэматыкам. І можна сказаць, што ў гэтым ён дапамог яму сам. Вучачыся ў школе, Цьу задаваў малодшаму брату задачы і той павінен быў іх рашаць. Прычым, вусна. Так Туан трэніраваў сваю памяць. Гэта вельмі спатрэбілася потым.

— Туан, наколькі мне вядома, вучыцца ў Савецкі Саюз накіроўваюць лепшых. Як Вы трапілі ў іх лік?

— У сябе на радзіме я вучыўся ў спецыялізаванай школе з матэматычным ухілам. Праўда, паспяваў па ўсіх прадметах, але найбольш любіў матэматыку. Вось вы гартаеце кнігу і здзіўляецеся: што ж тут цікавага? Адны формулы. Для вас гэта, магчыма, і так. А для мяне... Для мяне яны — жыццё. Не, гэта не высокія словы. Згадзіцеся, у кожнага, хто любіць сваю прафесію, ёсць пастаянная прага дзейнасці, якая не дае спакойна існаваць.

— Нельга з Вамі не згадзіцца. Хачу толькі ўдакладніць для чытачоў: гэта прага паявілася ў дзяцінстве...

— Так. А сваю мару — паехаць вучыцца ў Савецкі Саюз — мне ў пэўнай ступені дапамог ажыццявіць удзел у Міжнароднай алімпіядзе школьнікаў па матэматыцы, якая праходзіла ў Румыніі ў 1978 годзе. Там я атрымаў дыплом II ступені.

— І вось Вы — студэнт БДУ імя У. І. Леніна. Кажуць, студэнцкія гады незабыўныя. Чым запомніліся яны Вам?

— У асноўным — напружанай вучобай і навуковай работай. Вучоба і навука сталі для мяне адным цэлым. Спачатку было цяжкавата. Я, вядома, валодаў рускай мовай, але ўсё роўна складана было засвойваць матэрыял, асабліва яго канспектаваць. Пачаў наведваць усе лекцыі — дзённыя і вячэрнія. Хацелася спасцігнуць стыль выкладання матэматыкі. А яшчэ вывучаў англійскую мову: што самастойна, а што на спецыяльных курсах для замежных студэнтаў.

— А навошта англійскую?

— Справа ў тым, што ўжо ў час вучобы я рыхтаваў да публікацыі работы, цікавіўся спецыяльнай літаратурай па напрамку даследаванняў. Большая частка яе на англійскай мове.

Я разумею сціпласць майго субяседніка і дадам, што іменна ў студэнцкія гады Ву Кім Туан надрукаваў каля пятнаццаці работ у рэспубліканскіх і цэнтральных часопісах, а таксама ў замежных. У прыватнасці, у Балгарыі, Венесуэле. Да таго ж у гэты час (акрамя Усесаюзных студэнцкіх канферэнцый) ён удзельнічае ў Міжнароднай канферэнцыі «Комплексны аналіз і яго прымяненне».

— За тры гады Вы падрыхтавалі і абаранілі кандыдацкую і доктарскую дысертацыі. Тэрмін вельмі кароткі...

— Я працаваў над гэтымі навуковымі напрамкамі яшчэ ў студэнцкія гады. Фактычна мая дыпломная работа стала кандыдацкай. Адначасова збіраў матэрыял і для доктарскай. У ёй я даследаваў інтэгральныя пераўтварэнні і іх кампазіцыйную структуру.

Паспрабую растлумачыць, у чым сутнасць даследавання. Справа ў тым, што існуе мноства класічных інтэгральных пераўтварэнняў. У кожнага — сваё «імя». Тое, як яны ўзаемазвязаны, вывучаецца яшчэ з мінулага стагоддзя. Але, на жаль, не было дакладнай класіфікацыі на класы і не было методыкі, якая дазваляла б гэта зрабіць. Ву Кім Туану ўдалося знайсці гэту методыку. Гаворачы мовай навукі, ён распрацаваў структурна-кампазіцыйную тэорыю інтэгральных пераўтварэнняў.

— Туан, вось і зараз большасць свайго вольнага часу Вы праводзіце ў бібліятэцы. Якая ў гэтым неабходнасць?

— Працаваць даводзіцца многа. Спяшаюся: напэўна, хутка прыйдзецца вяртацца на радзіму. І таму хочацца ажыццявіць усе планы, хаця не ведаю, ці ўдасца. Бо заканчваеш адну справу, а з'яўляецца другая, не менш цікавая.

Хачу сказаць вось яшчэ што. Думаю, вы пагадзіцеся, што паспяховая работа немагчыма без сапраўднай дапамогі навуковага кіраўніка. Мне пашчасціла: я сустрэў чалавека, які зрабіў шмат карыснага для мяне. Гэта кандыдат фізіка-матэматычных навук, дацэнт Алег Ігаравіч Марычаў. Я вучуся ў яго працавітасці, уменню рабіць глыбокі навуковы аналіз. Ён патрабавальны і строгі і ў той жа час добры і гатовы заўсёды дапамагчы.

— А чым яшчэ, акрамя навукі, Вы займаецеся?

— Шмат часу забірае грамадская работа па лініі в'етнамскага зямляцтва. А яшчэ люблю чытаць. Бывае, чытаю ўсё, што трапляе пад рукі. Тут таксама свая выгада — паглыбляю веды па рускай мове.

— І традыцыйнае пытанне: што б Вы хацелі пажадаць чытачам напярэдадні Новага года?

— Поспехаў. У вучобе, працы, грамадскай дзейнасці. Але ўсяго гэтага можна дасягнуць пры адной умове — калі будзе мір на зямлі. Жадаю ўсім міру, шчасця і блакітнага неба над галавой!

Запісала З. АЛЯШКЕВІЧ.

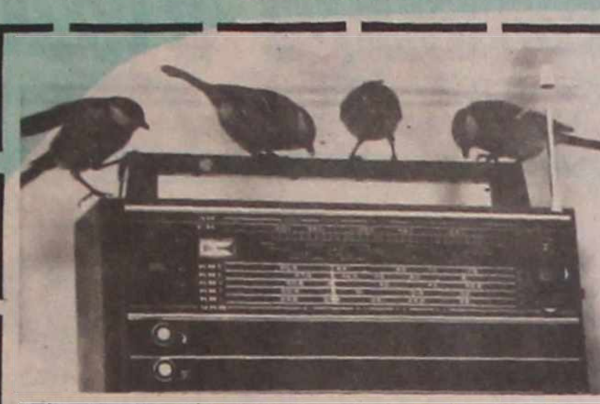

Наша жыццё нельга ўявіць без смешных момантаў, парадаксальных сітуацый. Вось і на гэтых здымках фатографы адлюстравалі іх.

Прапануйце ў сваёй кампаніі гульню-конкурс на самыя трапныя подпісы да здымкаў.

Святочныя забабоны

НАПЭЎНА, не дарэмна гавораць: як сустрэнеш Новы год, тым ён табе і аддзякуе. Нешта ёсць у гэтай прымеце. Вось пазалеташні — сустракаў бурна, аж захліпаўся ад вяселля. Мо таму потым цэлы год швэндаўся па дансінгах, кіно, днях нараджэння, вечарынках. Толькі, бадай, аднаго, вельмі вялікага свята не хапала — дня выдачы стыпухі.

Затое сёлетні святкаваў у інтэрнаце ... за пісьмовым сталом. Стараўся пісаць рэферат — каб вучылася лягчэй, з часопісу выразаў фота прыгожай дзяўчыны — хто ж не марыць сябраваць з красуняй? Побач паклаў пазычаных 45 рублёў — каб вадзіліся.

Праўда, сумна было, што і гаварыць. Тым больш, здавалася, што свята імкнулася прасачыцца ва ўсе шчыліны маёй ракавіны. Але ж я сам цвёрда вырашыў: дзеля наступных дванаццаці месяцаў пару гадзін можна неяк выпакутаваць!

Аднак недзе ў гадзіну ночы да мяне ўварваліся ражаныя. Яны крычалі песні, сыпалі анекдотамі і канькалі за гэта што-небудзь пакласці ў вялізны мех. Я паспрабаваў іх выгнаць: амаль размахваў ручніком, так, як выганяў бы абрыдзеўшых мух. Але яны схапілі мяне за рукі, ногі, вывалаклі з інтэрната і — кінулі галавой у снег. Я, зразумела, пакрыўдзіўся, да таго ж яны зачынілі дзверы і доўга не ўпускалі мяне назад.

Ну і ноч вар'яцкая, далібог!..

Аднак, на маё здзіўленне, год пачаў складвацца, як я і задумваў.

Ражаныя разбалабонілі, што я «з'ехаў» — на навагоднiя свята займаўся нейкай навуковай пісанінай. Мяне знайшлі карэспандэнт з фатографам і прыпёрлі да сценкі, каб я адказаў, што рабіў у тую ноч. Так у нашай шматтыражцы з'явілася маё фота, ды яшчэ на першай старонцы. Пра мяне расказвалі ўсяму універсітэту, я стаў хадзячым анекдотам і знаходкай для нявест-пяцікурсніц.

От, уліп! Дзяўчаты са сваімі прапановамі аб знаёмстве, фотакарткамі закідалі: тыркалі ўпотай запіскі, фота ў падручнікі, кішэні, пад дзверы. Знайсці сабе даму сэрца сярод 46 прэтэндэнтак я не здолеў: занадта ўжо ўсе яны былі прыгожыя і не вельмі разумныя, калі так недарэчна маглі сябе паводзіць.

Выкладчыкі са свайго боку павысілі да мяне патрабаванні. Выклікалі па любому цяжкаму для групы пытанню, падкідвалі рэфераты, выступленні на семінарах, канферэнцыях. Крыўдавалі, калі я адмаўляўся ці нічога не рабіў. Сталі пагаворваць пра маю амбіцыю. У выніку на экзаменах атрымліваю дзве двойкі, якія ледзь пераздаў.

З таго, што я стаў папулярнай асобай, мяне абралі старастам. Цяпер я сапраўды штомесяц маю магчымасць трымаць у руках вялікія грошы, сярод якіх, на жаль, як і раней,— ніводнай маёй капейкі.

Нарэшце, я некалькі разоў спазняўся ў інтэрнат, прыходзілася адрываць ад цёплай падушкі вахцёршу і лаяцца. Да таго ж, я выпадкова пабіў шкло, высадзіў дзверы, таму што згубіў ключ (а сусед мой згубіў яго ўжо даўно). У помсту вахцёршы напісалі дакладныя. Мяне папярэдзілі: яшчэ адна заўвага, і інтэрнат я ўбачу толькі здалёк.

Не, не, не! Гэты год я буду сустракаць, як усе, разам з усімі! К чортавай бабульцы гэтыя прыметы. Няхай у мяне будзе ўсё, як у звычайных людзей. Цьфу, цьфу, цьфу, каб не сурочыць!

Народная прымета

«...Ворона в пустоту небес
Взлетела с брошенной телеги,
А значит, и река и лес
Задумались о первом снеге».

С. КУНЯЕВ.

Взлетела ворона, упала телега.
Томится землица без первого снега.
Ворона, ворона, куда ж ты летишь?
Ведь там пустота, бесконечная тишь.
И вдруг почему-то реку и болото
В объятья свои заключила забота.
Природа решила подумать о снеге,
Предвестье которому видим в телеге.
Ворона, телега, лес и река —
Все это, конечно, значительно.
И все же, Куняев, подумай слегка:
Читать не хотим мы решительно.

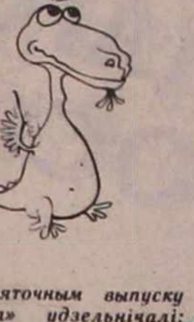

У святочным выпуску «ЛІФТа» удзельнічалі: студэнт з філфака («Аксиома счастья»), У. Алфёраў («Калядны расказ»), невядомы аўтар («Народная прымета»), В. Яцкоўскі (малюнкі), А. Віхрова (усё астатняе). Падрыхтавала ЛІФТ А. Віхрова.

НЕБЫЛІЦЫ

1. НА КАРНАВАЛ патрабаваўся арыгінальны касцюм. Яго ў мяне не было. Затое былі новыя баранавіцкія туфлікі і сукенка, праўда, пашытая на фабрыцы імя Крупскай. А тры дні назад мне наогул пашанцавала: набыла дэфіцытныя калготкі! Карацей, тое-сёе ёсць. І я пайшла.

У другім аддзяленні мой 11-сантыметровы абцас з хрустам адламаўся, другі абцас стаў крывым. Гузік на сукенцы адарваўся на самым пікантным месцы. Калготкі «паехалі». Стан быў аварыйным. Трэба было як мага хутчэй знікаць. Тут, на маю бяду, абвясцілі конкурс на касцюм. Гэта дзіўна, але я атрымала спецыяльны прыз за ўменне заставацца ... нават у самым незайздросным туалеце.

2.— ЛЮБІМАЯ! Праўду кажуць: Новы год — свята сямейнае. Давай забудземся на ўсе непаразуменні і дробязныя сваркі. Усё роўна ж мы разыдземся ў хуткім часе. У цябе паявіцца новая сям'я, новая жыццё пачну і я. Але што нам перашкодзіць сустракаць Новы год разам, сям'ёй? Мы ж столькі гадоў жылі разам! Павер, ты застанешся для мяне вельмі блізкім чалавекам назаўсёды.

— І ты мне вельмі дарагі,— адказвала... ...

3. — ЛЯМСІК, цямцік, бумсік! Выбачай, даражэнькі! Гэта жах! Тры гадзіны пратырчала за тортам да свята. Уся змерзла, як цуцык. І не купіла. Жах, што рабіць будзем?

— Сонейка мае змерзшае. Хадзі на кухню, я цябе гарбатай адагрэю... Пакуль ты сядзела ў парыкмахерскіх, — муж добразычліва зыркнуў на жончын свежы манікюр,— я... ... ...

> ФРАГМЕНТЫ
> ...ніколі не выдумляйце ні фабулы, ні інтрыг. Бярыце тое, што дае само жыццё. Жыццё багацейшае за ўсе нашы выдумкі!
>
> Ф. М. ДАСТАЕЎСКІ.

Калядны расказ

ГЭТА здарылася яшчэ ў тую пару, калі мы з сябрам Воўкам насілі шапкі-пеўнікі, якія толькі ўваходзілі ў моду.

Як і за тыдзень, так і ў апошнюю гадзіну перад самай сустрэчай Новага года мы яшчэ не ведалі, куды, у якую кампанію ўтыркнуцца. Не таму, што нас ніхто не запрашаў. Наадварот. Прапаноў ад сяброў было так многа, што мы разгублена накручвалі дыск тэлефона, усіх віншавалі, ад усіх чулі заклікі прыязджаць хутчэй і ўсё ж ніяк не маглі вырашыць. У адну кампанію не паедзеш — застанешся на ўсё жыццё пакрыўджанымі, як нам абяцалі, сустрэнеш з «ультыматыўшчыкамі» — надзьмуць губы іншыя сябры. Урэшце, калі заставалася паўгадзіны, мы бягом беглі да прыпынку (лавіць таксі было смешна), каб трапіць хоць куды-небудзь!

І вось прыгоды! Уваходзіць у тралейбус кантралёр і патрабуе... білецікі. Кантралёр, на першы погляд прыгожая дзяўчына, прычапілася, як баннае лісце. Сябра Воўка спрабаваў жартаваць:

— Няўжо такой прыгажуні няма чаго рабіць на Новы год, акрамя як псаваць настрой сабе ды нарывацца на грубасць?

Нечаканa дзяўчына адвярнулася і адышла. Мы пераглянуліся: адчапілася! Нам ужо было якраз выходзіць, але Воўка раптоўна схапіў яе за руку, вывалак на вуліцу. Дзяўчына нават не [illegible]ралася. Яна... плакала. Мы зразумелі. І [illegible]расілі (вельмі галантна) Святлану сустрэць Новы год разам...

— У цябе што, штаны вузкія? Давай, хутчэй,— гэта вяртае мяне ад успамінаў у рэчаіснасць Воўка. Мы зноў, як дзесяць гадоў назад, шпарым на прыпынак. Пра талончыкі сёння я магу не хвалявацца. Побач — надзейны сябра Воўка. Яго ўсе кантралёры ведаюць у твар. Здагадаліся? Так, Святлана стала жонкай майго сябра...

Чаго, аднак, не бывае ў навагоднюю ноч!

Наўмысна не прыдумаеш

> Перш чым пачаць пісаць, я заўсёды задаю сабе тры пытанні: што я хачу напісаць, як напісаць і навошта напісаць.
>
> М. ГОРКІ.

ЯК ШАЛЕНЫЯ, закруціліся ў паветры паперы і паперкі, на хвіліну ажылі, ды са стогнам паправку пападалі на падлогу. Трэба неадкладна вінавата схіляць галаву, хаваць вочы і, пачынаючы здалёк, далікатна спрабаваць даць матываваны адказ на лабавыя пытанні:

— Чаму мяне не надрукавалі?! А калі друкуеце, чаго скажаеце?! Вам што, невядома пра аўтарскія правы?!

І так амаль штодзень.

З году ў год. У самай маленькай і самай вялікай рэдакцыях і выдавецтвах. І няма, бадай, такога адказу, што змог бы задаволіць раз'юшанага аўтара.

І ўсё-такі мы паспрабуем для ўсіх пакрыўджаных аўтараў даць універсальны адказ. Зрабіўшы тым самым адначасова выключэнне для другога незадаволенага, пакінуўшы яго твор без скажэнняў, скарачэнняў, выпраўленняў.

Аксиома счастья

Упали снега. Морозно и светло.

Я шел дорогой. Пики елей, словно в вате повязались шарфами снега. Хорошо радостно. Миновал строения городка и шел в небольшое поле. Внезапно среди дороги встретил: «Володя + Валя =» За знаком равенства шла автомобильная колея. Возможно, под ней покоилось слово «любовь». Кто знает... Я прошел мимо.

Где-то позади урчали машины. Они шли вослед...

Позже, когда возвращался и уж было забыл о дорожном плюсовании, вдруг увидел то же: «Володя + Валя =». За фразой широко легло — «любовь».

А правее формулы бежали колеи объездной дороги. Они оберегли чье-то чувство...

Зима только началась и первая свежесть ее была приятна и мила. Зимушка арифметила.

Як зрабіць сюрпрыз сюрпрызам?

Добры падарунак — заўсёды сюрпрыз. Тут важна ўменне зрабіць нават самы звычайны падарунак сюрпрызам. Не апошнюю ролю ў гэтым моманце павінна адыграць абгортка. Прапануем вам некалькі варыянтаў. Яны могуць згадзіцца і к наступным святам.

1. У ВАС ЧАТЫРЫ падарункі? Тады падбярыце 4 скрыначкі аднолькавай велічыні. Абгарніце 3 з іх чорнай паперай, а адну — ружовай. З ружовай паперы выражце акуратна сярэдняй велічыні (памерам з капейку) кружочкі і наклейце на абгортку. Скрыначкі спалучыце ў вялікі куб і абвяжыце ружовай стужкай з вялікім бантам.

2. Выражце рознай шырыні палоскі з плісіраванай паперы, маленькія трохвугольнікі, паўкругі. Наклейце іх на скрыначкі, абгорнутыя напярэдадні паперай. Доўгую палоску плісіраванай паперы можна абвязаць самастойным бантам.

3. На скрыню наклейце жорсткі «дождж». На канцы «дождж» прывяжыце маленькія цукеркі, пажадана, каб яны былі ў рознакаляровай фальзе.

4. У вас вялікі падарунак? Тым лепш. Абгарніце яго ў чорную паперу. На аднолькавай адлегласці завяжыце банты з рознакаляровых стужак.

5. З сярэбранай фальгі выражце зорачкі. Наклейце іх на цюль. У сярэдзіне цюлю змясціце свой падарунак, абгорнуты ў чорную паперу. Абвяжыце канцы цюлю уверсе зялёнай стужкай.

Пераклад з сербахарвацкай А. ВІХРОВАЙ.

НЕХТА (якая розніца, хто? Галоўнае, што яшчэ 31 снежня быў ён у даўгу, як ў шаўку), паспрабаваў аднойчы пазбавіцца доўгу, пакінуўшы яго ў мінулым годзе. Зразумела, нічога не атрымалася, але ж традыцыю пачаў. І Дракон, які зараз няўмольна набліжаецца да нас усімі трыма галовамі, за тое, каб яе падтрымаць:

— Паспець!

— Не забыцца!

— Абавязкова вярнуць даўгі, здаць запазыкі, своечасова пазбегнуць непрыемнасцей.

Падводзім вынікі. Іх мы пералічваем па старонках, гартаючы нумары «Беларускага універсітэта». Як ні крыўдна, не атрымалася напісаць пра адно, звярнуць увагу на другое. Ёсць надзея здзейсніць задумы ў новым годзе. Вось і на белым аркушы паперы, побач з падшыўкай, з'яўляюцца новыя тэмы на будучае. Ёсць магчымасць крыху выправіць становішча, пакуль гадзіннік яшчэ не прабіў дванаццаць.

Такім чынам, час дзеяння — мінулы, 1987 год; месца дзеяння — універсітэцкія будынкі; бяздзейнічаючая асоба — ДАМАВІК, што ўвесь год старанна адпачываў на даху галоўнага корпуса, дзеючая асоба — ён жа ў апошні дзень перад Новым годам.

У кур'еры б я пайшоў!

Спакуса разгадаць таямніцы, якія захоўвалі дзверы з загадкавай шыльдачкай «Канцылярыя», была велізарнай. Добра памятаў Дамавік перасцярогі старой бабулі аб тым, каб у гэты пакой ніколі нагой ні-ні. Ведаў і тое, што нават старэйшы брат (наколькі спрытнейшы за яго самога) толькі аднойчы адважыўся зазірнуць праз вузкую шчылінку туды, дзе, калі верыць яго словам, першымі даведваюцца аб усіх навінах у свеце і беспамылкова змогуць адказаць, што здарылася за хвілінку да гэтага на любым факультэце. Неверагодна! Але ж толькі пасля азнаямлення загадчыцы канцылярыі Галіны Іванаўны Кучынскай трапляюць самыя сакрэтныя загады да прарэктараў і дэканаў, а часам і ў МінВНУ БССР. Вось і выходзіць: амаль што самы галоўны і неабходны чалавек ва універсітэце — Галіна Іванаўна.

Дамавік быў паслухмяным хлапчуком, але ж і дапытлівасці яму не пазычаць. Спакуса здзекавалася над страхам і сумленнем, а тыя, не разумеючы, што перамога ўсміхаецца ворагу, усё яшчэ спрабавалі змагацца. І тут дзверы рыпнулі і адчыніліся.

Нагнаўшы страху на Дамавіка, які ціхенька прашмыгнуў у пакой, падзея гэтая нікога не здзівіла. І вось чаму: дзверы адчыняюцца тут праз кожную хвіліну.

Але ніякага шуму і гвалту. Існуе строгі парадак. Дакладна працуе ячэйкавая сістэма дастаўкі дакументаў, лістоў і газет на факультэты і нават на кожную кафедру. Тут не пачуеце нават пра самую маленькую паперку: «Не ведаю, мабыць, згубілася». Таму што на кожны дакумент заводзіцца ўліковая картка ў трох экземплярах: для даведачнай картатэкі (яна і дапаможа ў выпадку страты дакумента на факультэце адшукаць першы экземпляр), для арганізацыі кантролю і адпраўкі заяўніку.

Сюды трапляюць усе скаргі і прапановы. Скаргі, як зразумеў Дамавік, рэч наогул непрыемная. І не толькі для тых, каго ў іх абвінавачваюць. Проста патрабуюць яны асаблівай увагі з боку работнікаў канцылярыі: кантроль над выкананнем пастаноў, своечасовы адказ заяўніку.

Дамавік ужо паспеў асвойтацца і добра ўладкаваўся паміж стосамі кніг на стале. Многа, вельмі многа было іх тут: тэзісы рэфератаў, кандыдацкія дысертацыі, студэнцкія навуковыя работы, бандэролі, загады.

— Хіба ж ім тут месца? — пацікавіўся ўслых Дамавік і сумеўся.

Нарэшце, яго заўважылі. Але ні слова не вымавілі наконт таго, каб не лез не ў сваю справу. Наадварот, з гатоўнасцю падхапілі:

— Зразумела, не месца. Мы гэта ведаем, усе ведаюць. А што рабіць, калі кур'ера няма? Мы, як без рук: ні туды, ні сюды. Мала таго, што за дзень па 6 тэлефанаграм і вялікую колькасць тэлеграм няма каму адсылаць, дык і атрымоўваць на паштамце часу не маем: у кожнага свае абавязкі. А гэтых бандэроляў ведаеш колькі за дзень назапашваецца? Працаваць няма каму. Усе бягуць.— І раптам да некага прыйшла думка:

— Ты ж беспрацоўны пакуль? Уладкоўвайся, дружа.

— Чаму ж бягуць усе ад вас, як ад чумы? — насцярожыўся Дамавік.

— Мабыць, зарплата не задавальняе. Невялікая яна. Толькі 70 рублёў,— уздыхнулі ўсім аддзелам супрацоўнікі і дадалі:

— А можа хоць сёння дапаможаш? У наступным годзе абяцалі нам адшукаць кандыдатуру.

І Дамавік згадзіўся. А паколькі слова «пошта» гучала для яго накшталт выразу: «знайдзі нешта, не ведаю дзе», зусім выпадкова трапіў у даведачна-бібліяграфічны аддзел бібліятэкі.

Што такое «дрэнна»?

Дамавік, а разам з ім і старэйшы бібліёграф Людміла Іванаўна Тамашэўская не сумняваюцца, што і ў наступным годзе не толькі яго сябры, але і студэнты нават старэйшых курсаў будуць перапытваць, не разумеючы: «Нашто нам гэты аддзел?».

— Між тым,— расказвае Л. І. Тамашэўская,— мы дапамагаем знайсці патрэбную кнігу, даведацца, якія новыя выданні паступілі ў бібліятэку. За дзень абслугоўваем 140—150 чалавек. Ёсць і адна асаблівасць у рабоце аддзела: у час набліжэння сесіі наведвальнікаў становіцца намнога больш. А паколькі сесія заўсёды пачынаецца пасля Новага года, зараз чакаем чарговага напльву. Вялікая колькасць студэнтаў нас не палохае — супрацоўнікаў у аддзеле хапае. Хвалюе іншае. Кожны год мы чытаем на розных факультэтах лекцыі аб рабоце даведачна-бібліяграфічнага аддзела. Слухаюць, часцей за ўсё, уважліва. Калі ж надыходзіць час займацца справай на практыцы, гэта значыць у самім аддзеле, не скажу, каб усе студэнты адразу маглі правільна і хутка карыстацца каталогам. Здараецца, прыходзіць выпускнік, каб знайсці літаратуру для работы над дыпломам, і адчувае сябе няёмка побач з карткамі і даведачным матэрыялам.

Што датычыць сведчанняў аб паступленні кніг. У нас для гэтай патрэбы ёсць спецыяльны сістэматычны каталог «Новая літаратура». Калі ўмець карыстацца ім, нацяжка адшукаць тыя ці іншыя звесткі аб творах...

У гэты самы момант завітаў у аддзел юнак. Пэўна, некуды спяшаўся. Нават вопратку пакінуць у гардэробе не паспеў. Так і прыйшоў у шапцы ды паліто.

— Хіба яго ў школе не вучылі? — абурыўся Дамавік.

Вось і даводзіцца, як маленькім, тлумачыць, што добра, што кепска, што можна, што нельга. Часам вырываюць і карткі з каталога. Зробіш заўвагу — стаіць студэнт, чырванее, лыпае вачыма і мямліць: «Не ведаю».

— І многа такіх? — з жахам ускліknуў Дамавік і ўспомніў, што калісьці чуў краем вуха аб сацыялагічным даследаванні «Удасканальванне сістэмы духоўнай адукацыі студэнтаў ва ўмовах перабудовы».

А сацыёлагі «супраць»!

«Наогул сацыёлагаў ніхто і ніколі яшчэ не лічыў кансерватарамі,— разважаў, накіроўваючыся ў праблемную навукова-даследчую лабараторыю сацыялагічных даследаванняў, Дамавік.— Чаму ж зараз не паднімаюць яны абедзьве рукі за самакіраванне?»

Старалі анкету па тэрміноваму заданню камітэта камсамола, каб даведацца аб актыўнасці студэнтаў у самакіраванні. Аказалася: многія слаба арыентуюцца нават у тым, што гэта такое. Магчыма, сказалася адсутнасць зацверджанага палажэння.

— А можа не шукаць вінаватых, а назваць іх? Можа, справа ў інфантыльнасці і абыякавасці? — выказаў меркаванне Дамавік.

— Гэта не мы, а факты «супраць» увядзення поўнага самакіравання на малодшых курсах,— адказалі яму ў сацыялагічнай лабараторыі,— таму што студэнты кампетэнтны не ва ўсіх справах вучэбнага працэсу. Але іх ролю ў арганізацыі кантролю за дысцыплінай і паспяховасцю, неабходнасць выступленняў на пасяджэннях вучоных саветаў ніхто не збіраецца адмаўляць. Аб гэтым сведчаць даныя студэнцкіх анкет: не падрыхтавана яшчэ моладзь да самакіравання. Праўда, і ў нашай сістэме могуць быць памылкі. А паспрабуйце самі апрацаваць тысячу анкет без дапамогі машын. Мы ж кожны раз вымушаны падлічваць «за» і «супраць» такім чынам.

І не дзіва...

Многа давялося пачуць выказванняў Дамавіку, пакуль шукаў ён універсітэцкую пошту. Усё больш ад выкладчыкаў і супрацоўнікаў. Бо студэнты, як ні парадаксальна, часцей за ўсё не ведаюць не толькі пра тое, што старанна працуюць на пошце тры чалавекі і менавіта праз іх рукі праходзіць за год да 1 млн. пісьмовай карэспандэнцыі, але і пра тое, што такая існуе. І не дзіва. Доўга трэба блукаць у калідорах геаграфічнага корпуса, каб адшукаць уваход. Прытаміўся Дамавік у час вандравання. Ледзь да роднага даху дабраўся. І ўсё ж не забыўся ў апошнюю хвіліну старога года загадаць жаданне. Спадзяемся, што той, каму трэба, яго пачуў.

З Дамавіком вандравалі студэнты факультэта журналістыкі Н. БАХІР, А. ДОРСКАЯ, М. НАРЭЙКА, Г. ПРЫГАРА.

1988

ШЧАСЦЯ, ЗДАРОЎЯ, ПОСПЕХАЎ ВАМ!

ГОД прыйдзе. Год пройдзе. Мы сталеем. Са шчырай успешкай углядаемся ў свет. Упэўнены: дабрыня людская не можа ў сэрцы не адгукнуцца. Памятаем: нам быць творцамі ў свеце гэтым. Шчаслівым. Прыгожым. Радасным.

Прыступка, яшчэ прыступка... Год 1988 прыйшоў да зямлян. Вы падрыхтаваліся да сустрэчы? ВІНШУЕМ ВАС!

РЭДКАЛЕГІЯ ГАЗЕТЫ «БУ».

	ЯНВАРЬ	ФЕВРАЛЬ	МАРТ	АПРЕЛЬ	МАЙ	ИЮНЬ
ПН	4 11 18 25	1 8 15 22 29	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27
ВТ	5 12 19 26	2 9 16 23	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28
СР	6 13 20 27	3 10 17 24	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29
ЧТ	7 14 21 28	4 11 18 25	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30
ПТ	1 8 15 22 29	5 12 19 26	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24
СБ	2 9 16 23 30	6 13 20 27	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25
ВС	3 10 17 24 31	7 14 21 28	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26

	ИЮЛЬ	АВГУСТ	СЕНТЯБРЬ	ОКТЯБРЬ	НОЯБРЬ	ДЕКАБРЬ
ПН	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26
ВТ	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27
СР	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28
ЧТ	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29
ПТ	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30
СБ	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24 31	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31
ВС	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25

БЕЛАРУСКІ УНІВЕРСІТЭТ

Цана 2 кап.
Мінская паліграфічная фабрыка «Чырвоная зорка» МВПА імя Я. Коласа.
31 снежня 1987 г.
Зак. 1601.

220080, Мінск-80, УНІВЕРСІТЭЦКІ ГАРАДОК, ВУЛ. БАБРУЙСКАЯ, 9, ПАВЕРХ 4, ПАКОІ 74-75.
ТЭЛЕФОН 20-68-27.

В. а. рэдактара З. А. АЛЯШКЕВІЧ.